

Crònica jazz

A fora plou un món fred

David Castillo

Barcelona

Amb Paolo Conte de davant centre goleador, els que vam tenir la sort d'assistir a l'Auditori en vam sortir fascinats. El músic d'Asti va desplegar una part del seu repertori —algunes peces voregen el mig segle— acompanyat d'una orquestra de deu músics en un concert memorable. L'orquestra va alternar les peces carregades de *swing* amb solos ben meritoris, amb les més introspectives, en què Conte podia tocar el piano en solitari o acompanyat d'una part del combo. Dinou cançons en dues parts, amb un descans de vint minuts, dins un total de dues hores, i això que no va cantar ni *Azzurro*, ni *Sparring partner*, ni *Genova per noi*, ni moltes altres. Potser no calia perquè la sortida va ser espectacular amb *Ratafia*, *Sotto le stelle del jazz*, *Come di* i *Alle prese con una verde milonga*. Els multiinstrumentistes anaven desplegant el seu catàleg d'habilitats i de *savoir faire*, amb la guitarra de Nunzio Barbieri solista a *Come di*. Després d'aquest primer bloc, el grup es va reduir a quintet, o amb Daniele di Gregorio i Massimo Pizianti a quatre mans al piano, mentre el mestre interpretava dos temes del seu

Paolo Conte va actuar per tercer cop en el Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona ■ LORENZO DUASO

L'orquestra va alternar les peces carregades de 'swing' amb solos ben meritoris

nou disc, el que hi dona títol, *Snob*, i el dedicat a l'Argentina, que van sonar tan preclars com els de tota la vida. El següent, *Una giornata al mare*, el va interpretar en solitari al piano. Seria un petit lapse abans que s'arribés a un dels moments culminants de la nit, quan va fer *Recitando*, amb els onze sobre l'escenari i Luca Enipeo fent una lliçó de guitarra als acords d'un tango al més pur estil apatxe. La primera part la

tancarien amb la fabulosa *Agua-plano*, amb els seus versos premonitoris: "On hi ha un piano sempre hi ha gent divertida, ulls que es busquen, llavis que es miren. No em refio, a vegades un piano és un crit, hi ha cames que es refreguen i temptacions que es parlen..." Sense donar temps a reaccionar, Paolo Conte va enfilat cap als vestidors. Quedava clar: mitja part i a la dutxa a agafar forces.

La segona part no va perdre pistonada i els tres instrumentistes de vent, Claudio Chiara, Luca Velotti i l'esmentat Pizianti, van treure els seus saxos per tornar al *swing* amb *Danzing*. El so era diamantí perquè els poemes es poguessin obrir a la percepció, amb l'italià que Conte converteix en metàfores, metonímies i comparacions. Les seves cançons ens fan entrar en un univers al·legòric, abstractes o plàstiques, on el que es representa suggereix per la versemblança o per la creativitat del surrealisme.

Guanyaven ja àmpliament el partit quan Max Pitz i Lucio Calliendo lideraven *Gioco d'azzardo*, *Gli impermeabili*, *Madelaine*, *Via con me*, *Max*, *Diavolo rosso* i *Le chic et le charme*. En aquests últims temes, el protagonisme va ser del violí de Piergiorgio Rosso, que va regalar uns solos extraordinaris. *L'Avvocato* només obria la boca per cantar o presentar els seus músics, però els moviments de cap i l'agraïment quedaven ben palesos cada cop que les ovacions es repetien. El concert va acabar amb un únic bis, *Sijmandicandhapajiee*, ja amb tot l'Auditori dret. No sé si ell s'ho va passar la meitat de bé que nosaltres o que els músics, però, com diu a *Via con me*, "a fora plou un món fred". Plovisquejava abans d'entrar al metro, però no vaig voler obrir el paraigua. ■

Crònicateatre

'Polonitzats'!

Jordi Bordes

Barcelona

Des de fa anys, l'actualitat política té un reflex d'esperpent a la televisió. Ahir es va estrenar la versió teatral, després que la gent de Minoria Absoluta va triomfar amb *La família irreal* (sota la mirada de Dagoll Dagom) i va descobrir el fracàs amb *Magical history club*, que tothom ha preferit oblidar. El nou engranatge juga amb els personatges més celebrats del *Polònia* de la *tele* i amb la garantia de fusteria teatral del dramaturg Jordi Galceran i el director Xavier

Ricart. Tothom pot imaginar els tics per fer els gags de la factoria *Polònia* (la *polonització* catalana és tan generalitzada com la votació de diumenge). El que ja no és tan previsible són els girs d'en Galceran al Poliorama.

Com que de famosos va la cosa, el *photocall* d'ahir al vespre va fer bons els pronòstics: Xavi Hernández i Carles Puyol, del Barça; el presentador d'*El gran dictat*, Òscar Dalmau, i la directora d'*El matí de Catalunya Ràdio*, Mònica Terribas (que, per cert, rep una carícia). També diverses cares conegudes dels escenaris, com ara els imitadors Carlos Latre, Pep Plaza i Cesc Casanovas, la cantant Núria Feliu, i actors com

Josep M. Pou, Mercè Sampietro, Àngel Llàcer, Elena Gadel, Fermí Fernández, Paco Mir, Carles Sans. Per les rajoles vermelles del Poliorama també van passar el president d'Adetca, Xavier Marcé; la presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, Isona Passola, i l'arquitecta Benedetta Tagliabue. I de polítics? El conseller de Cultura, Ferran Mascarell.

Jordi Galceran ha aconseguit que la comèdia no sigui vista com un producte de segona, ja que per exemple s'ha atrevit a fer ironia del terrorisme (*Burundanga*), de les proves agressives per a la cerca d'executiu per a multinacional (*El mètode Grönholm*) o revelant un amenaça secreta en

Plaza, Latre i Casanovas amb les Catalines, ahir ■ ANNA JIMÉNEZ

una oficina bancària (*El crèdit*). Ara serveixen els elements indispensables del vodevil per amagar els personatges caricaturitzats del *Polònia*. Els personatges negocien proclamar la indepen-

dència però, potser, el preu a pagar és més elevat del que la dignitat popular pot assumir. La comèdia musical fa flaire d'èxit de cartell (si no és que la fiscalia hi intervén). ■